

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1452/2024
29.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бобана Младеновића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Младеновића – адвоката Радета Затезало, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 10К. Бр.66/23 од 19.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.441/2024 од 13.08.2024. године, у седници већа одржној 29.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Младеновића – адвоката Радета Затезало, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 10К. Бр.66/23 од 19.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.441/2024 од 13.08.2024. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 10К. бр.66/23 од 19.03.2024. године окривљени Бобан Младеновић оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и продуженог кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 2 (два) месеца у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 09.03.2023. године па до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, а коју ће издржати по правноснажности

пресуде. Наведеном пресудом одлучено је о имовинско-правном захтеву и трошковима кривичног поступка.

Одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца оптуженог Бобана Младеновића, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 бр.441/2024 од 13.08.2024. године преиначио пресуду Вишег суда у Нишу 10К. бр.66/23 од 19.03.2024. године у делу одлуке о кривичној санкцији, те је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 (шеснаест) година у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 09.03.2023. године до упућивања оптуженог у завод за извршење кривичних санкција сходно члану 63. КЗ, док је жалба браниоца оптуженог Бобана Младеновића одбијена као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Бобана Младеновића – адвокат Раде Затезало, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд донесе пресуду којом ће побијане пресуде преиначити у ослобађајућу или их преиначити у делу одлуке о казни тако што ће исту умањити у складу са одредбама Кривичног законика и ЗКП.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бобана Младеновића – адвоката Радета Затезало, је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да у односу на кривично дело из члана 194. став 1. КЗ суд није утврдио последицу у виду угрожавања спокојства оштећене те да је упитно да ли је заиста било речи о физичком кажњавању или се ради о расправама које су прерасле у физички обрачун, наводећи и то да суд пресуду у погледу кривичног дела из члана 178. Кривичног законика у потпуности заснива на изјави оштећене која је непотпуна и нејасна, при чему окривљена није негирала ниједан од навода окривљеног, као и да су сви закључци суда на нивоу претпоставке и нису утемељени нити у једном изведеном доказу, позивајући се захтевом на пресуде Европског суда за људска права.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона у питању да ли су дела за које је окривљени осуђен кривична дела – члан 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Кривично дело из члана 194. став 1. Кривичног законика чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, док кривично дело силовање чини онај ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица.

Изреком првостепене пресуде окривљени Бобан Младеновић оглашен је кривим да је „...применом насиља угрожавао спокојство члана своје породице ћерке оштећене АА, на тај начин, што је, најпре, у периоду од неутврђеног дана децембра месеца 2020. године до неутврђеног дана јануара месеца 2021. године, на адреси у ... ул. ... без икаквог повода и разлога задао оштећеној АА два ударца отвореним шакама у пределу лица, а затим у периоду неутврђеног дана јануара месеца 2022. године до неутврђеног дана фебруара месеца 2022. године, у кући на адреси у ..., ул. ... бр. ..., након вербалне расправе око удомљавања пса задао оштећеној АА два ударца отвореним шакама у пределу лица, што је све код оштећене, која је особа снижених интелектуалних капацитета, лака душевна заосталост, довело до стварања интензивног доживљаја страха и беспомоћности ...“, чиме је суд у односу на кривично дело из члана 194. став 1. КЗ утврдио последицу.

Кривично дело силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, чини онај ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот тог или њему блиског лица, а ако је услед дела из става 1. наступила тешка телесна повреда лица према коме је дело извршено или ако је дело извршено од стране више лица или на нарочито свиреп или нарочито понижавајући начин или према малолетнику или је дело имало за последицу трудноћу.

Изреком првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном, окривљени Бобан Младеновић оглашен је кривим да је“... више пута принудио ћерку ошт. АА на обљубу, претњом да ће непосредно напасти на тело оштећене,...“, „... ушао у собу где је боравила ошт. АА, без одеће легао поред ње у кревету, користећи њено стање уплашености, изненађености и збуњености, услед чега ошт. АА није могла да му пружи отпор, те је својим полним органом продро у њен полни орган користећи ситуацију да су сами у кући,...“, „... да би потом више пута у наредном периоду, поново користећи моменат када никога није било у кући, као и створени интензивни доживљај страха и беспомоћности код ћерке ошт. АА, услед емоционалног условљавања физичким насиљем,...“, „...без пристанка ошт. АА најпре, скидао гардеробу са тела оштећене, чему се она противила тако што је плакала говорила му „немој“, одгуравала рукама како би га склонила од себе, у чему није успевала, притом се плашећи да ће је окр. Бобан Младеновић ударити, јер је застрашивао конклюдентном радњом, подизањем руке, тако показујући да је може физички напасти, ударити том руком, уколико покуша

да се удаљи од њега, те је окр. Бобан Младеновић, користећи такво стање уплашености и беспомоћности оштећене, својим полним органом продирао у њен полни орган....“, „...користећи моменат када у кући нису биле његова ћерка мал. ББ и емотивна партнерка ВВ, најпре, без пристанка ошт. АА скинуо са ње доњи део тренерке, који је носила, иако их је она чврсто везала узицом око струка, како окр. Бобан Младеновић не би могао да их скине, а због страха изазваног ранијим присилним обљубама, које је над њом вршио, након чега је ошт. АА подигао горњи део одеће, додиривао јој груди, наслонио је уз зид, тако да су били окренути лицем једно према другом, при чему се ошт. АА противила томе, молећи окр. Бобана Младеновића да се помери од ње, говорећи да је боли, покушавајући да се помери од окр. Бобана Младеновића, у чему је он спречио подизањем руке увис, исказујући намеру да би је ударио, ако се помери, те је окр. Бобан Младеновић, својим полним органом продро у полни орган ошт. АА и завршио полни акт, ејакулирајући у полни орган ошт. АА, што је имало за последицу трудноћу ошт. АА....“, чиме је суд и у односу на продужено кривично дело из члана 178. став 3 у вези става 1. КЗ у вези члана 61 КЗ утврдио последицу.

По налажењу Врховног суда из изреке првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и продуженог кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61 КЗ, за која је окривљени оглашен кривим и осуђен, па су супротни наводи захтева о непостојању свих битних обележја предметних кривичних дела, оцењени као неосновани.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог Законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП) учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим – другостепеним судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Образлажући даље повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, бранилац се опширно бави утврђеним чињеничним стањем, налазом вештака Тање Панић, износи сопствену оцену изведених доказа и полемише са оценом доказа од стране судова у редовном поступку, затим наводи да су судови своје закључке утемељили на претпоставкама, те да „нису испоштовали два основна захтева кривичног права: да је на тужилаштву да докаже кривицу окривљеног ван разумне сумње; и начело *in dubio pro geo* којим се захтева да услед постојања било какве сумње у погледу поузданости доказа треба фаворизовати окривљеног а не тужилаштво....“, чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, због чега је Врховни суд, у овом делу захтев, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи, као пример пресуде Европског суда за људска права, међутим како уз захтев није доставио наведене одлуке Европског суда за људска права којима је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су

зајемчене Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Поред изнетог бранилац окривљеног као разлог подношења захтева означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводима да је одлука о кривичној санкцији несразмерна те да суд није ценио држање окривљеног током кривичног поступка и чињеницу да је дао целовит и детаљан опис догађаја добровољно пре хапшења.

Бранилац окривљеног и у преосталом делу образложења указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да су сведоци своја сазнања у конкретном случају добијали искључиво од оштећене, да ДНК анализа није доказ силовања, већ сексуалног односа, те да према постојећој норми кривичног законодавства добровољни сексуални однос између пунолетних крвних сродника није противзаконит дајући у захтеву сопствену оцену доказа.

Како се због повреда закона из члана 441. став 1. и члана 440. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости не може поднети, то је исти, у односу на наведене повреде, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић